

Εισηγητική ομιλία του Αντιπροέδρου της Ομοσπονδίας Οικοδόμων & Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας, Κώστα Ζιώγα

Συνάδελφοι, Συναδέλφισσες

Όπως καταλαβαίνετε, το ζήτημα της Υγείας και της Ασφάλισης είναι κεφαλαιώδες για την εργατική τάξη και τα άλλα λαϊκά στρώματα. Η κατάσταση είναι ήδη απελπιστική για την εργατική, λαϊκή οικογένεια και προετοιμάζονται μέτρα που θα την επιδεινώσουν περισσότερο.

Τα κενά στην ενημέρωση, η παραπληροφόρηση, ο αποπροσανατολισμός, οι συγχύσεις ως αποτέλεσμα της ενορχηστρωμένης προσπάθειας του κεφαλαίου και των κομμάτων της πλουτοκρατίας να προωθήσουν τα μέτρα εναντίον θεμελιωδών κατακτήσεων μας υποχρεώνουν να αντιδράσουμε συντονισμένα και οργανωμένα. Την πρώτη ευθύνη για τη διαφώτιση των εργαζομένων γύρω από τα ζητήματα την έχουν τα ταξικά Συνδικάτα, οι Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα που θέλουν να υπάρξει απάντηση αποφασιστική, με στόχους κλιμάκωσης των αγώνων, σε ευθεία σύγκρουση με τη στρατηγική της πλουτοκρατίας.

Πρέπει να απαντήσουμε στοχευμένα:

1. Στην απόκρουση της επερχόμενης αντιλαϊκής λαίλαπας, τη λήψη όλων εκείνων των αγωνιστικών πρωτοβουλιών για την παρεμπόδιση της εφαρμογής αντεργατικών επιλογών και
2. Να δρομολογήσουμε εξελίξεις στην κατεύθυνση της ριζικής ανατροπής των πολιτικών που υπηρετούν την κερδοφορία των μονοπωλίων.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι αντικειμενικές δυσκολίες που ορθώνονται για τη μαχητικοποίηση των εργαζομένων, π.χ. από τη μία αναπτύσσεται μια τάση ριζοσπαστικοποίησης της συνείδησης της εργατικής τάξης, μειώνονται οι αυταπάτες για τις δήθεν ευκαιρίες που σου παρέχει το σύστημα, συνειδητοποιείται σε ένα βαθμό η αναγκαιότητα της συλλογικής πάλης των

εργαζομένων για να μπει φραγμός σε αυτή την κατάσταση, αλλά από την άλλη δημιουργείται και η τάση σε ένα κομμάτι των εργαζομένων του συμβιβασμού και της συντηρητικοποίησης κάτω από το φόβο της εργασιακής ανασφάλειας αλλά και των βαρών που καλείται καθημερινά να σηκώσει στις πλάτες του. Ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να οχυρωθούμε γύρω από τις δυσκολίες και να μην τολμήσουμε να κάνουμε βήματα προς τα εμπρός, ούτε να οπισθοχωρήσουμε από την αδιάλλακτη γραμμή που υλοποιούμε απέναντι στις επιδιώξεις της αστικής τάξης.

Η πλουτοκρατία και τα επιτελεία της ζεσταίνουν τις μηχανές για να οργανώσουν νέα επίθεση σε κοινωνικά, οικονομικά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Η όλη επιχείρηση κατεδάφισης κατακτήσεων εμφορείται από το μανδύα του εκσυγχρονισμού της Κοινωνικής Ασφάλισης και της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης με υποκριτικές και ψευδείς διακηρύξεις περί αναβάθμισης και βελτίωσης της ποιότητας. Με σημαία τη βιωσιμότητα των Ταμείων Ασφάλισης επιδιώκουν να επιβάλλουν τις ελάχιστες παροχές, να δώσουν συντριπτικό πλήγμα στον όποιο κοινωνικό χαρακτήρα της Ασφάλισης έχει απομείνει, να φορτώσουν τα βάρη στις πλάτες της εργατικής τάξης και να απαλλάξουν την εργοδοσία και το κράτος από τις ελάχιστες υποχρεώσεις.

Η σχεδιαζόμενη κατάργηση των ΒΑΕ κομμάτι-κομμάτι, είτε με τη μορφή της κατηγοριοποίησης, είτε όχι, συνιστά ένα νέο πλήγμα στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και όχι μόνο. Αυτά όλα πρακτικά σημαίνουν νέα δεινά στις πλάτες της λαϊκής οικογένειας. Συνδυασμένο πάντα με την ήδη δυσχερή κατάσταση που τη βασανίζει όλα αυτά τα χρόνια. Συνέπειες φυσικά των επί πολλά συναπτά έτη βάρβαρων πολιτικών των κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Εξάλλου, η νέα αυτή επίθεση έρχεται σε συνέχεια των όσων πολιτικών ασκήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια με αιχμή αντιασφαλιστικούς-αντεργατικούς νόμους.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να προκύψει η εξής κατάσταση. Τεράστια ελλείμματα και χρέη στα ασφαλιστικά Ταμεία, χαμηλού επιπέδου παροχές, χαμηλές συντάξεις. Οι εργαζόμενοι παρότι με το μόχθο τους δημιούργησαν τεράστιο

πλούτο, του οποίου ένα κομμάτι προορίζονται για την ικανοποίηση όλων αυτών των αναγκών, με ευθύνη των κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και της μεγαλοεργοδοσίας, χειροτέρευσε η κατάστασή τους σε όλα τα επίπεδα. Τρανταχτό παράδειγμα, οι εξευτελιστικές συντάξεις.

Τα νέα μέτρα που εξαγγέλλει η κυβέρνηση, τα οποία χαίρουν υποστήριξης και από το ΠΑΣΟΚ, και που συναποφάσισαν με τους ευρωενωσιακούς τους εταίρους, στοχεύουν μέσω του διαχωρισμού του κλάδου Ασφάλισης από τον κλάδο Υγείας, να προσφέρουν νέα κέρδη στην πλουτοκρατία, πράγμα που σημαίνει παραπέρα εμπορευματοποίηση της Υγείας, παραπέρα συμπίεση των συντάξεων. Τα μέτρα αυτά συνεπάγονται τα εξής:

- Ιδιωτικές επενδύσεις και ενίσχυση της επιχειρηματικής δράσης που δίνουν διέξοδο στην τοποθέτηση των υπερσυσσωρευμένων κεφαλαίων.
- Μείωση των δημοσίων δαπανών για Υγεία-Πρόνοια και του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους».
- Περιορισμός της κρατικής ευθύνης στον τομέα Υγείας-Πρόνοιας.
- Διαχείριση της ανεργίας και προώθηση της αύξησης του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, τη λεγόμενη ενεργό γήρανση.
- Διαχείριση της απόλυτης εξαθλίωσης που σα στόχο έχει την άμβλυση της ταξικής πάλης.
- Αύξηση της κινητικότητας των εργαζομένων, αύξηση του αριθμού των μισθωτών γυναικών στο εργατικό δυναμικό με μειωμένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.
- Αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζομένων στην Υγεία-Πρόνοια.

Χτυπιέται η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, αλλά μέσα σε αυτούς με πιο έντονο τρόπο, η νεολαία και οι γυναίκες, η νέα βάρδια των εργαζομένων, οι αυτοαπασχολούμενοι και οι μετανάστες. Οι κυβερνήσεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ με την πολιτική τους, η οποία είναι απόρροια ταξικών και συνειδητών επιλογών με

στόχο την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου, οδήγησαν την Κοινωνική Ασφάλιση, την Υγεία και την Πρόνοια στη σημερινή άθλια κατάσταση. Όλο και περισσότερα πληρώνουν οι εργαζόμενοι, οι μικροβιοτέχνες και οι μικρέμποροι για να θησαυρίζουν οι φαρμακοβιομήχανοι.

Σε ότι αφορά τη μείωση των δαπανών Υγείας από τον κρατικό προϋπολογισμό και τη μετακύληση τους στα Ασφαλιστικά Ταμεία.

1. Την τελευταία 15ετία (1992-2007) η συμμετοχή του κρατικού προϋπολογισμού στη δημόσια δαπάνη υπηρεσιών Υγείας-Πρόνοιας μειώθηκε από 41,4% που ήταν το 1992 στο 27% το 2007. Αντίθετα η συμμετοχή των Ασφαλιστικών Ταμείων στον κλάδο Υγείας-Πρόνοιας αυξήθηκε από 58,6% που ήταν το 1992 σε 73 % το 2007.

2. Με την ανατροπή της αναλογίας μεταξύ κρατικού προϋπολογισμού και Ασφαλιστικών Ταμείων η κατάσταση διαμορφώθηκε ως εξής: το 1999 τα έσοδα των δημόσιων νοσοκομείων προέρχονται 75,98% από τα νοσήλια και 8,19% από τον κρατικό προϋπολογισμό. Το 2006 τα έσοδα των δημόσιων νοσοκομείων προέρχονταν 82,13% από τα νοσήλια και 3,5% από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Όλα τα παραπάνω συνιστούν μια βαριά αιμορραγία για τα Ταμεία, την οποία καλούνται να πληρώσουν οι εργαζόμενοι, αφού αυτοί ουσιαστικά είναι οι αιμοδότες των Ταμείων, με αύξηση εισφορών, αύξηση ορίων συνταξιοδότησης, νέες περικοπές στις παροχές Πρόνοιας.

Η λεηλασία των Ταμείων και συνολικά του λαϊκού εισοδήματος συνεχίζεται: Τη δεκαετία του 1990 με αποφάσεις των κυβερνήσεων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ αυξήθηκαν τα νοσήλια σε ποσοστό 806%. Το ΠΑΣΟΚ στις 03/02/1998 εξείρεσε από το νοσήλιο μια σειρά ιατρικών και εργαστηριακών πράξεων και φαρμάκων, τα οποία χρεώνονται ξεχωριστά και πληρώνονται αποκλειστικά από τα Ασφαλιστικά Ταμεία, Π.χ. μαγνητική, αξονική τομογραφία, στεφανιογραφία, Κ.ά.

Η ΝΔ αύξησε τα νοσήλια κατά 300% για τους χρονίως πάσχοντες. Στα Ταμεία επίσης μετακυλήθηκε και το κόστος των εμβολίων.

Με το νόμο 2458/1997 επιβλήθηκε στους συνταξιούχους του ΙΚΑ εισφορά 4% για τον κλάδο Υγείας. Στους ξενοδοχοϋπαλλήλους η συμμετοχή στην φαρμακευτική δαπάνη με το νόμο του Σιούφα από 1 % σε 20%. Στους δημόσιους υπαλλήλους 2,5% για τον κλάδο Υγείας και 25% για τα φάρμακα.

Με το νόμο Πετραλιά αποφασίστηκε η βαθμιαία αύξηση των ενσήμων από 50 σε 100 σε μια πενταετία, αντιστοίχως για το δικαίωμα σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Στους οικοδόμους από 40 ένησημα σε 80. Για παροχές σε χρήμα απαιτούνται πλέον 120 ένησημα από 100 που ήταν πριν.

Η λεηλασία των Ταμείων δε σταματά εδώ, με ότι αυτό συνεπάγεται για τους εργαζόμενους. Κατ' εκτίμηση των υπηρεσιών του ΙΚΑ ένας στους τρεις εργαζόμενους είναι ανασφάλιστος.

- Οι οφειλές του Δημοσίου προς το σύνολο των ασφαλιστικών ταμείων αυξάνονται κάθε χρόνο κατά 1,6 δισεκατομμύρια ευρώ και αναμένεται μέχρι το τέλος του 2009 να φθάσουν συνολικά τα 12,6 δισεκατομμύρια ευρώ.
- Η εισφοροδιαφυγή για το σύνολο των Ταμείων αυξάνεται κατά 1,2 δισεκατομμύρια ευρώ το χρόνο και το 2009 αναμένεται να διαμορφωθεί συνολικά στα 8,5 δισεκατομμύρια ευρώ.
- Οι δαπάνες των Ταμείων για υγειονομική περίθαλψη αυξάνονται κάθε χρόνο 15-20%.
- Η φαρμακευτική δαπάνη τα τελευταία τρία χρόνια αυξάνεται 20%-30% το χρόνο.
- Η απασχόληση μέσω συμβάσεων έργου ή προγραμμάτων stage, στερούν από τα Ταμεία 1,1 δισεκατομμύρια ευρώ το χρόνο.
- Πάνω από 17,5 δισ. ευρώ έχουν τζογαριστεί και επί της ουσίας χαθεί στο Χρηματιστήριο.
- Τα χρέη των ιδιωτικών επιχειρήσεων προς το ΙΚΑ ξεπερνούν τα 3,6 δισ. ευρώ.

- Για πάνω από 50 χρόνια τα χρήματα των ασφαλισμένων ήταν κατατεθειμένα σε τράπεζες άτοκα. Το τραπεζικό κεφάλαιο με τη σειρά του δάνειζε στα ασφαλιστικά Ταμεία τα χρήματα των ασφαλισμένων με επιτόκιο που έφτανε το 35%.

Ένα από τα κύρια που πρέπει να εμπεδώσουμε, είναι ότι ΝΔ και ΠΑΣΟΚ έχουν προδιαγράψει το τι επιδιώκουν, είναι σαφέστατα ταγμένοι στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου και δεν αλλάζουν. Το απέδειξαν όλα αυτά τα χρόνια που κυβερνούν. Το έχουν αποδείξει με όλες τις αποφάσεις που έχουν λάβει σε όλα τα επίπεδα, ΕΕ κλπ.

Μεγαλοεργοδοσία και κόμματα της πλουτοκρατίας, έχοντας σαν πάγιο στόχο να είναι απαλλαγμένοι από ασφαλιστικές εισφορές, να διατηρούν αυτούς τους απαράδεκτα χαμηλούς μισθούς και να μειώσουν παραπέρα τις συντάξεις, απαιτείται να εφαρμόσουν την πολιτική των 3ων πυλώνων στο Ασφαλιστικό Σύστημα, πράγμα που προϋποθέτει το διαχωρισμό του κλάδου Υγείας από τον κλάδο Σύνταξης.

Διαδικασία αναγκαία για να ολοκληρωθεί ένα συνολικό σχέδιο. Με λίγα λόγια, όποιος έχει να πληρώνει θα απολαμβάνει υπηρεσίες, όποιος δεν έχει θα λαμβάνει από ελάχιστες έως μηδαμινές.

Πως θα συντελεστεί αυτή η διαδικασία; Ο 1ος πυλώνας θα παρέχει ένα επίδομα ανέχειας, που θα βαφτίζεται κατώτερη σύνταξη και θα περιλαμβάνει κάποια υποτυπώδη ιατροφαρμακευτική κάλυψη. Ο 2ος πυλώνας θα είναι τα επαγγελματικά Ταμεία, δηλαδή το κράτος θα είναι απαλλαγμένο από την όποια υποχρέωση απέναντι στους ασφαλισμένους σε αυτά τα Ταμεία και τα χρήματα που θα καταβάλλουν οι ασφαλισμένοι θα τα τζογάρουν οι μάνατζερ στο χρηματιστήριο. Και ο 3ος πυλώνας θα είναι η ιδιωτική ασφάλιση. Οι ελάχιστες και υποτυπώδεις παροχές του 1 ου πυλώνα είναι βέβαιο, πως θα εξωθούν τους εργαζόμενους να πληρώνουν τους άλλους 2 πυλώνες, προκειμένου να έχουν παροχές υγείας, οι οποίες ουσιαστικά θα πωλούνται προς τους ασφαλισμένους από ιδιώτες γιατρούς, δημοτικά ιατρεία, ιδιωτικά νοσοκομεία, ΜΚΟ. Τα πάντα θα λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την προώθηση αυτής της πολιτικής, είναι η δημιουργία του «Οργανισμού Υγείας και

Κοινωνικής Αλληλεγγύης του Δήμου Αθηναίων». Το τίμημα που θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι θα είναι τεράστιο.

Ο κλάδος της Υγείας βαίνει επίσης από το κακό στο χειρότερο, όχι φυσικά ως αποτέλεσμα ανικανότητας κάποιων διοικητικών στελεχών στον τομέα αυτού ή κάποιας κακής διαχείρισης του εν λόγω ζητήματος.

Αλλά ως αποτέλεσμα της πολιτικής της εμπορευματοποίησης προωθούσαν και προωθούν στον τομέα της Υγείας και την παραπέρα περικοπή των δαπανών στον κλάδο αυτό.

Πάμπολλες είναι οι περιπτώσεις ιατρικών εξετάσεων και πράξεων, που ενώ τυπικά καλύπτονται από το ασφαλιστικό Ταμείο, στην πράξη, λόγω των ανεπαρκών υποδομών και της ανεπαρκούς στελέχωσης σε προσωπικό, αναγκάζονται να απευθύνονται κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, να πληρώνουν επίσης και στα πλαίσια του δημόσιου τομέα, επίσημα και «ανεπίσημα». Όπως και να έχει, είτε μέσω των εισφορών στο ασφαλιστικό Ταμείο, είτε μέσω της απευθείας πληρωμής στον ιδιωτικό τομέα, αναγκάζονται να πληρώσουν το μάρμαρο της εμπορευματοποίησης της Υγείας οι εργαζόμενοι.

Σε αυτά έρχονται να προστεθούν και τα τεράστια κενά σε ιατρικό, νοσηλευτικό προσωπικό, 3.500 και 25.000 αντίστοιχα και να σκεφτεί κανείς, ότι αυτοί οι αριθμοί υπολογίζονται με βάση έναν αναχρονιστικό σχεδιασμό του ΕΣΥ της δεκαετίας του 1980 και όχι με βάση τις σύγχρονες απαιτήσεις καινούργιες ασθένειες, επαγγελματικούς κινδύνους, πληθυσμιακή αύξηση, κλπ.

Μπορούν να βγουν ορισμένα σημαντικά συμπεράσματα με βάση ορισμένα οικονομικά στοιχεία:

- Το διάστημα 1989-2004 οι ιδιωτικές δαπάνες από 42,6% έφτασαν στο 46,1% και οι δημόσιες 53,9%
- Το 2007 οι ιδιωτικές δαπάνες ήταν 58% και οι δημόσιες 42%.

- Το διάστημα 1997-2007 ο συνολικός τζίρος του ιδιωτικού τομέα υπερδιπλασιάστηκε. Από 508 εκατομμύρια ευρώ το 1997 ανήλθαν στα 1,8 δις ευρώ το 2007. Το 51,2% της εγχώριας ελληνικής αγοράς ελέγχεται από 4 ιδιωτικά νοσοκομεία.

Η πρώτη γνωμοδοτική επιτροπή κρίσης Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών, που συστήθηκε με το νόμο 1902/90, ομολόγησε ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει, γιατί η χώρα δε διαθέτει τα επιστημονικά δεδομένα (κατάλληλες μελέτες και υποδομές κ.ά.) για να γίνει αποχαρακτηρισμός των ΒΑΕ.

Το 1997, επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, με πρωθυπουργό τον κ. Σημίτη, ο καθηγητής Σπράος, σύμβουλος του Πρωθυπουργού, με έκθεση του ζήτησε την κατάργηση των ΒΑΕ.

Το 2002, στην εισηγητική έκθεση του νόμου 3029/02, ο Υπουργός Εργασίας του ΠΑΣΟΚ κ. Ρέππας αναφέρει ότι «η εξέλιξη της τεχνολογίας, η βελτίωση των συνθηκών εργασίας επιβάλλει τον επανακαθορισμό των ΒΑΕ».

Γεγονός είναι ότι η προσπάθεια αποχαρακτηρισμού και κατάργησης των ΒΑΕ, από τις κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, αποτελεί συστατικό στοιχείο των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, των αντιδραστικών αλλαγών που έχουν σαν στόχο την αύξηση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, τη μεγιστοποίηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, σύμφωνα και με τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τις οποίες έχουν συμφωνήσει τα κόμματα του δικομματισμού.

Πιο συγκεκριμένα, η επίθεση στα ΒΑΕ συνδέεται άμεσα με τις επιχειρούμενες ανατροπές στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα, τις εργασιακές σχέσεις, την εμπορευματοποίηση της Υγείας-Πρόνοιας, με συνέπεια την επιδείνωση των συνθηκών εργασίας, ζωής, των συνθηκών πρόληψης και προστασίας της Υγείας για το σύνολο της εργατικής τάξης.

Ο θεσμός των ΒΑΕ. είναι μία σοβαρή κατάκτηση του εργατικού κινήματος στη μεταπολεμική περίοδο.

Σύμφωνα με τελευταία στοιχεία του Υπουργείου Εργασίας στα ΒΑΕ έχουν ενταχθεί 537 επαγγέλματα (156 εργασίες και 381 ειδικότητες) συμπεριλαμβανομένων και των

επαγγελματών που έχουν εκλείψει. Ο αριθμός των εργαζομένων στα ΒΑΕ υπολογίζεται στις 700.000.

Η επέκταση των ελαστικών μορφών απασχόλησης και η εντατικοποίηση της δουλειάς συμβαδίζει με την όξυνση των προβλημάτων, με την εμφάνιση νέων προβλημάτων, νέων επαγγελματικών ασθενειών, φουντώνει το εργασιακό στρες, επεκτείνονται οι ψυχικές ασθένειες και τα μυοσκελετικά προβλήματα, διατηρούνται σε υψηλά επίπεδα ή και αυξάνονται τα εργατικά ατυχήματα.

Η υπερκατανάλωση και η φθορά της εργατικής δύναμης, οι βλάβες στην Υγεία, οι επαγγελματικές ασθένειες και τα εργατικά ατυχήματα επιδρούν καθοριστικά στη γενικότερη κατάσταση της εργατικής τάξης, σημαδεύουν τη ζωή των εργατικών λαϊκών οικογενειών.

Από αυτή τη σκοπιά, οι εργαζόμενοι, όχι μόνο δεν μπορούν να αποδεχθούν την κατάργηση του θεσμού των Βαρέων Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων, αλλά έχουν υποχρέωση να απαιτήσουν τη διεύρυνση τους, εκεί που χρειάζεται, και να διεκδικήσουν ουσιαστικά μέτρα για την Υγιεινή και την Ασφάλεια της εργασίας, για νωρίτερη συνταξιοδότηση, μείωση του εργάσιμου χρόνου και δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου.

Στο Δημόσιο:

- Με σειρά ανατροπών και με δεδομένο τη σταδιακή αύξηση των ορίων σήμερα έχει επιβληθεί όριο ηλικίας τα 65 χρόνια ενιαία σε άνδρες και γυναίκες. Αύξησαν τα όρια και κατήργησαν τη διαφορά της 5ετίας στις γυναίκες.
- Στις έγγαμες γυναίκες αυξήθηκε το όριο από τα 53 στα 60 χρόνια.
- Προστέθηκαν 2 χρόνια για την χωρίς όριο ηλικία συνταξιοδότησης. (Από 35 σε 37 χρόνια)

- Εφάρμοσαν την «εθελούσια» παράταση του εργάσιμου βίου μέχρι τα 67 χρόνια.

Στο ΙΚΑ:

- Και στον ιδιωτικό τομέα καθώς και στα ειδικά ταμεία, έχει επιβληθεί αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 65 χρόνια, ενιαία σε άνδρες και γυναίκες. Αύξησαν τα όρια και κατέργησαν τη διαφορά της 5ετίας στις γυναίκες.
- Επέκτειναν τον «εθελούσιο» εργάσιμο βίο κατά 3 χρόνια, μέχρι τα 68.

Ουσιαστικά η «εθελούσια» παράταση θα είναι υποχρεωτική στην πράξη, αφού χτυπιέται και το ύψος της σύνταξης αλλά και η δυνατότητα να συμπληρωθεί ο συντάξιμος χρόνος, λόγω της ανεργίας αλλά και της μερικής απασχόλησης. Την εξίσωση της σύνταξης στα 65 ανδρών και γυναικών το 1992, τόσο η ΓΣΕΕ όσο και η ΑΔΕΔΥ ουσιαστικά την κάλυψαν, ακολουθώντας την τακτική του «διαίρει και βασίλευε» αφού αφορούσε τους εργαζόμενους μετά το 1993, αλλά και ιδιαίτερα η ΓΣΕΕ δεν ήθελε να τα χαλάσει με τον ΣΕΒ αφού αφορούσε και τον ιδιωτικό τομέα. Μόνο υποκρισία είναι οι δήθεν διαμαρτυρίες τους για την πρόσφατη απόφαση του Ευρωδικαστηρίου, αλλά και συνειδητός αποπροσανατολισμός και δημιουργία αυταπατών στους εργαζόμενους που τους σπρώχνουν στα δικαστήρια και ότι κάτι «μπορεί να βγει» από το Ευρωκοινοβούλιο.

Σε ότι αφορά τις αλλαγές στον τρόπο υπολογισμού των συντάξεων που επιβάλλουν οι μειώσεις, στο Δημόσιο προώθησαν δυο μέτρα στην κύρια σύνταξη και ένα στην επικουρική.

α) Μείωσαν τη σύνταξη από το 80% στο 70% του μισθού.

β) Το 70% υπολογίζεται πλέον με το μέσο όρο των μισθών της τελευταίας πενταετίας αντί του τελευταίου μισθού.

γ) Στην επικουρική μειώθηκε περίπου στο μισό. Από 37% που ήταν πριν, μπήκε όριο το 20%.

Για την κατάσταση στο ζήτημα αυτό στις χώρες τις ΕΕ, αξίζει να αναφέρουμε ότι χώρες που εφάρμοσαν αυτά τα μέτρα είναι: Αυστραλία, Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Βρετανία, Ισπανία, Ιταλία, Ολλανδία, Ουγγαρία, Πορτογαλία, Τσεχία, Φινλανδία. π.χ. αυξήθηκαν οι μειώσεις λόγω «πρώρων» συνταξιοδοτήσεων σε Αυστρία, Γαλλία, Γερμανία, Πορτογαλία και ΗΠΑ.

Η μείωση των συντάξεων προωθείται με την αλλαγή και του τρόπου υπολογισμού, το οποίο έχει επεκταθεί μέχρι το 1990. π.χ. Στη Γαλλία υπολόγιζαν τις αποδοχές των 10 καλύτερων χρόνων, τώρα ισχύουν τα 25 χρόνια.

Στη Φινλανδία, Πολωνία, Πορτογαλία, Σουηδία προωθούν τη σταδιακή συνεκτίμηση των αποδοχών όλου του εργάσιμου βίου.

π.χ. Στις ΗΠΑ τα 500 μεγαλύτερα επαγγελματικά ταμεία το 2007 διέθεταν πλεόνασμα 95 δισ. δολάρια και τώρα έχουν έλλειμμα 115 δισ. δολάρια. Απώλεια δηλαδή 205 δισ. δολαρίων.

Έχουμε ένα βασικό κριτήριο, από το οποίο δεν πρόκειται να αποστασιοποιηθούμε ποτέ. Και το κριτήριο είναι το εξής Όλοι οι μισθωτοί εργαζόμενοι, με εξαίρεση τα διευθυντικά στελέχη και τους οργανωτές της παραγωγής που είναι κοντά στην εργοδοσία, αλλά και όλοι οι μισθωτοί εργαζόμενοι, είτε έχουν μικρό μισθό είτε έχουν μεγάλο μισθό είτε μεσαίο μισθό, παίρνουν το μισθό για ένα μέρος της δουλειάς που παρέχουν, για ένα μέρος του εργάσιμου χρόνου που δίνουν. Υπάρχει απλήρωτη δουλειά, και γι' αυτούς που έχουν σχετικά καλύτερο μισθό και γι' αυτούς που είναι χαμηλόμισθοι. Είναι δηλαδή η κλοπή της μισθωτής εργασίας.

Γιατί το λέμε αυτό, ότι υπάρχει απλήρωτος χρόνος εργασίας; Γιατί αυτό τεκμηριώνει την εξής θέση μας, προσαρμοσμένη αν θέλετε μέσα στις σημερινές συνθήκες που ζούμε, με το συσχετισμό δύναμης που υπάρχει.

Σαν ταξικό εργατικό κίνημα τασσόμαστε υπέρ της κατάργησης της εισφοράς για θέματα υγείας. Τα ασφαλιστικά Ταμεία να έχουν την ευθύνη μόνο της συνταξιοδότησης των ασφαλισμένων και όταν μιλάμε για συνταξιοδότηση, μιλάμε για σύνταξη 1.120 ευρώ η κατώτερη. Η κάλυψη των

ιατροφαρμακευτικών παροχών να πραγματοποιείται από ένα 100% αποκλειστικά δημόσιο-δωρεάν σύστημα Υγείας και Περίθαλψης που θα καλύπτει το σύνολο των σύνολο των λαϊκών αναγκών. Η χρηματοδότησή του να γίνεται αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό και τους εργοδότες, χωρίς πρόσθετες φορολογικές επιβαρύνσεις στα λαϊκά στρώματα και τους εργαζομένους. Απαιτούμε την κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δραστηριότητας στον τομέα της Υγείας, ολοκληρωμένη και δημόσια πρωτοβάθμια φροντίδα Υγείας. Το φάρμακο να πάψει να είναι εμπόρευμα. Να καταργηθεί ο ΦΠΑ και η συμμετοχή 25% των εργαζομένων.

Το πρόβλημα του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος δεν είναι πρωτίστως οικονομικό. Είναι πρόβλημα πολιτικό, ταξικό. Όσο υπάρχει καπιταλιστική ανάπτυξη, τα δικαιώματα των εργαζομένων στην Ασφάλιση και στην Υγεία θεωρούνται κόστος που περιορίζει τα κέρδη.

Οι εργαζόμενοι επιβάλλεται να παλέψουν για την οργάνωση των αγώνων στους χώρους δουλειάς, στα εργοτάξια, στα γιαπιά, να γραφτούν όλοι στα ταξικά συνδικάτα. Με γνώμονα αυτή την προσπάθεια προτείνεται η διοργάνωση συλλαλητηρίου στις 30 Ιούλη, ώρα 7.30 μμ στην πλατεία Κάνιγγος, ενάντια στη νέα αντιασφαλιστική επίθεση ΣΕΒ, κυβέρνησης και ΕΕ. Η αγωνιστική αυτή πρωτοβουλία επιχειρεί να δώσει το στίγμα της κλιμάκωσης της πάλης μας για τα χειρότερα που έρχονται. Δε μας πτοούν ούτε οι υψηλές θερμοκρασίες, ούτε οι δυσκολίες της περιόδου. Το συλλαλητήριο θα είναι μια συνέχεια των αγώνων όλου του προηγούμενου διαστήματος για ΣΣΕ, καταβολή δεδουλευμένων, αγώνες ενάντια στην καταστρατήγηση εργασιακών δικαιωμάτων, κλπ. Η επίθεση που δεχόμαστε δεν επιδέχεται καμία αναμονή, κανέναν εφησυχασμό. Έχουμε τη δύναμη όχι μόνο να εμποδίσουμε τα μέτρα, αλλά και να ανοίξουμε το δρόμο για ευνοϊκές εξελίξεις σε σχέση με την ανάπτυξη του κινήματος.

Η πάλη μας όλα αυτά τα χρόνια έφερε αποτελέσματα. Μπορεί να μην ήταν πάντα τα προσδοκώμενα, αλλά ένα είναι το βέβαιο, ότι αν με αυτούς τους όρους της σύγκρουσης και της ρήξης δεν είχαμε δώσει όλες αυτές τις μάχες, τα πράγματα για την εργατική τάξη και το λαό γενικότερα, σίγουρα θα ήταν χειρότερα.

Ο δρόμος που έχουμε μπροστά μας είναι δύσβατος και μακρύς. Απέναντί μας έχουμε την πλουτοκρατία, τους εκφραστές της, τους μηχανισμούς καταστολής. Δεν είναι τυχαίο, ότι ο αυταρχισμός, κυβερνητικός και εργοδοτικός, εντείνεται παντού' στους χώρους δουλειάς, παίρνονται μέτρα εναντίον των διαδηλώσεων, του δικαιώματος στην απεργία, συγκροτούνται Συμβούλια με επικεφαλής την ΕΥΠ για την εσωτερική ασφάλεια με πρόσχημα την καταπολέμηση του εγκλήματος, εισαγγελικές οδηγίες χαρακτηρίζουν τους αγώνες «τελεσθέντα εγκλήματα», απεργίες βγαίνουν παράνομες και καταχρηστικές, οι διώξεις συνδικαλιστών δίνουν και παίρνουν, μπράβοι της εργοδοσίας χτυπούν συνδικαλιστές έξω από τα εργοστάσια.

Διαμηνύουμε με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο, ότι η κρατική καταστολή και ο εργοδοτικός αυταρχισμός όχι απλά δεν μας τρομάζουν, αλλά μας δυναμώνουν και από την αταλάντευτη στάση των εργατών απέναντι τους αντλούμε δύναμη για να αντεπιτεθούμε. Να είναι βέβαιοι, ότι όλα αυτά τα μέτρα θα τους γυρίσουν μπουόμερανγκ.

Όλα αυτά τα μέτρα σε ένα και μόνο στοχεύουν: στην τρομοκράτηση του εργατικού κινήματος, αλλά από την άλλη φανερώνεται και ο τρόμος τους για την άνοδο των ταξικών αγώνων, την πολιτικοποίηση της πάλης μας, τη συνολική αμφισβήτηση της εξουσίας τους.

Όσο τα μονοπώλια θα νέμονται τον παραγόμενο πλούτο, θα κατέχουν τα μέσα παραγωγής, όσο ο γνώμονας της ανάπτυξης θα είναι η κερδοφορία του κεφαλαίου, ριζική επίλυση των προβλημάτων του λαού δεν θα μπορεί να υπάρχει. Η μόνη ολοκληρωμένη διέξοδος είναι η πάλη για τον άλλο δρόμο ανάπτυξης, όπου η ανάπτυξη θα συντελείται με κριτήριο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών. Όπου όλος ο πλούτος, τα μέσα παραγωγής, η ενέργεια, τα δάση, η ακίνητη περιουσία, οι τηλεπικοινωνίες, οι μεταφορές, η αγροτοκτηνοτροφική παραγωγή, θα τεθούν στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών.